

[Holstein.]

Betimeligheden af at slaa ind paa nye Metoder i Landbrugets Privatøkonomi, baade organisatorisk, merkantilt, landbo-politisk og jordudstykningsmæssigt, er der endnu en Foranstaltning, som kunde hjælpe Landbruget i meget væsentlig Grad, en Foranstaltning, som den højtærede Regerings socialdemokratiske Kollega i England Hr. Mac Donald og Finansminister Snowden ikke har tøvet med at gennemføre til Støtte for de engelske Farmere i 1929—30, nemlig en meget væsentlig Lettelse i den kommunale Ejendomsbeskatning paa Landbrugsejendomme. Det Forlig, som nu er sluttet med Regeringen, viser for Amtsskatternes Vedkommende den rigtige Vej, men det foreslaar jo blot slet ikke og er slet ikke den til Bunds gaende Reform, som tiltrænges. Naar man anerkender, at Amternes Medicinaludgifter ikke bør være et amtskommunalt Anliggende, men for Fremtiden bør være et Stats-Anliggende, hvorfor gaar man saa ikke videre? Hvorfor vil man saa ikke anerkende, at de Opgaver, som Amtsskatterne anvendes til under de nye Forhold, under de helt forandrede økonomiske, sociale og fiskale Forhold, som vi staar i, i det store og hele burde være Statsopgaver? Af Amternes løbende Udgifter er der til Medicinalvæsen i 1929—30 anvendt 11 844 000 Kr., til Rets- og Politivæsen 4 160 000 Kr., til Vejvæsen 28 308 000 Kr., til sociale Formaal 2 979 000 Kr. Tør jeg spørge: Ud fra hvilken principiel Betragtning kan det med Føje hævdes, at Medicinaludgifterne for Fremtiden bør være Statsudgifter, medens de andre Udgifter ikke bør være det. I mine Øjne vilde det eneste rigtige være, at det alt sammen blev Statsopgaver, at Ejendomme, i alt Fald Bedrifts-Ejendomme, industrielle Ejendomme, Landbrugsejendomme, Handelsejendomme — Handelshuse, Oplagshuse, Transportejendomme — blev fritaget for Beskatning.

Den engelske Reform, som en socialdemokratisk Regering altsaa har gennemført, gaar ud paa at nedsætte den kommunale Ejendomsbeskatning paa alle industrielle Ejendomme og Landbrugsejendomme med tre Fjerdedele, hvorimod Boligen bliver beskattet uforandret som hidtil. Som Landbrugskrise-Foranstaltning vilde det jo slet ikke være nogen uoverkommelig Opgave at indføre en Lettelse for Landbruget ved at gøre Landbrugets egentlige Bedriftsbygninger og Bedriftsejendomme skattefri til Amtene, men lade en Boligbeskatning bestaa og gaa til en lignende Reduktion for de kommunale Ejendomsskatters Vedkom-

mende, men saaledes at Promillen, som det er foreslaaet af Venstre, og efter min Mening fuldkommen med Rette, sættes til en Promille som før Verdenskrigen, saaledes at de kommunale Ejendomsskatter, for saa vidt en Del af dem skal bibeholdes, i Fremtiden bliver lave, ensartede og faste, i Stedet for at de i Øjeblikket er et fiskalt Instrument, som Sogne- og Amtskommunebestyrelser kan spille paa efter de paagældende Kommuners ganske tilfældige fiskale Behov og Trang. Jeg kan ikke se rettere, end at denne Form for direkte Beskatning er den mest bundløst uretfærdige, som vi har, ved Siden af den konfiskatoriske progressive Formuebeskatning uden Hensyn til Formuernes Afkastning. De to Beskatninger ligger ganske parallelt, ganske parallelt i skattemæssig, fiskal Irrationalitet. En Lettelse her — det indrømmer jeg — vilde først og fremmest komme Gaardbruget og de store Landbrugsejendomme til gode. Men hvorfor maa der ikke øves Retfærdighed imod større Landbrugsejendomme? Hvorfor skal det kun være mod de mindre, der maa øves Retfærdighed? Hvis man fra borgerlig Side vilde gaa med til at konsolidere de nødstedte, mindre Landbrug paa anden Maade, paa den Maade, som vilde forslaa overfor dem, var det saa urimeligt, om man til Gengæld ydede en forstandig Imødekomenhed overfor Gaardbruget? I den foreliggende Situation er vi virkelig alle sammen — alle Landmænd — Bønder, store som smaa. Aldrig har det fra konservativ Side gentagne, i et halvt Aarhundrede fremsatte Ønske om Forstaaelse og Samarbejde mellem de store og de smaa Bønder haft mere Baggrund og mere naturligt Grundlag end under de nuværende landøkonomiske Forhold. Aldrig skulde Betingelserne synes at kunne være bedre, end de er i Øjeblikket, for Forstaaelse mellem Landbrugets Repræsentanter. Sørge- ligt vilde det være, hvis det skulde lykkes Regeringspartierne ud fra partitaktiske vælgerpolitiske Interesser i denne økonomiske Situation at slaa Kløft mellem det danske Landbrugs Repræsentanter.

Men det Spørgsmaal rejser sig: Hvad agter nu den højtærede Regering at gøre? Mener den, at med dette Forlig er indtil videre alt godt, at nu kan man bare se Tiden an og lade alt gaa sin Gang igen i nogle Maaneder, Vintermaanederne, som man lod Sommermaanederne gaa hen, for saa maaske til Foraaret at stille Rigsdagen i en ny Tvangssituation, hvor nye Kriseforslag i Huj og Hast skal trumfes igennem Tinget, uden at der har været gjort et